

שמואל חביבי שומע את השאלה, חושב, מצביע וניגש באיטיות אל המיקרופון חביבי יודע את כל

התשובות

בעיקר בגיאוגרפיה, בתנ"ך, כהיס' טוריה ובספרות. חייב חביבי ללימודיו התיכוניים. אנחנו למרנו קשה והרבה, לא כמו התלמידים של היום", הוא אומר.

גם עכשיו הוא מעדיף את המידע בחריצות בלתי-נלאית. הוא בודק במר לון מילים לא-מוכנות, מבלה ביום שישי בבוקר בספרייה העירונית, קורא פה ושם, מחפש תשובות לשאלות שצצו בראשו במהלך השבוע.

"הוא זוכר הכל", אומרת אשתו, דינה בפליאה. "ראית פעם בן-אדם כזה? זו הרי מתנת-אלוהים!"

"אני זוכר מחזות שלמים של שקי ספי' בעל-פה", מודיע חביבי, אבל מסרב בכל תוקף להוכיח את בקיאותו.

(המשך בעמוד 32)

מת-הלילה, מאזין חביבי לרדיו. מה מקלט בקע קולו של שמואל רוזן ששאל שאלות, ואחרים, אבוי לאותה צרה, השיבו תשובות.

דמו של חביבי התגעש בוורידים בחרוזה נלהטת. הוא התקשר לאולפן, ומפיק שלא ידע את חביבי אמר לו באדישות: בוא בשבוע הבא. חביבי בא. מאז הוא ממשיך לבוא כל שבוע, בדריקנות מוחלטת.

מתנת

אלוהים

כי שמואל חביבי אוהב סדר. כך בחיים. כך בנכחי הזיכרון. הכל מסודר ומתויק, נאסף בשקידה ונשלף במהירות ברגע המתאים. את אוסף המידע האצור בזיכרונו,

טרי של גאונות גדולה, אלא כסתם נער טרדן. "לפעמים הייתי צריך להתגנב לאולפן, מפני שהשומר לא נתן לי להיכנס. לא פעם הגעתי שרוט וקרוע, אחרי טיפוס על עצים. אבל אף-פעם לא ויתרתי על התוכנית", אומר חביבי בגאווה גדולה.

אחרי-כך התגייס לצבא, ואז התחילו הקשיים האמיתיים. "היו שקינאו בי כשנודע להם שאני חביבי המפורסם, וסירדו לי שמירות רווקא במוצאי-שבת, זמן השידור של התוכנית. אני הייתי נשאר בכסיס, מאזין לתוכנית וכמעט בוכה מרוב כאב. למה אני לא שם? לפעמים, מרוב ייאוש, הבטחתי לשמור שתי מישמרות רצופות, רק שיתנו לי לצאת לתוכנית. וקרה גם שברחתי מהכסיס, כדי להשתתף בתוכנית".

ב-1964 נעלמה התוכנית. "פיתאום הודיעו לנו שהחירונים נגמרים", אומר חביבי בעצב. "מה יכולתי לעשות? קיבלתי את הגורל. הרי לא יכולתי להתמרר".

20 שנים חלפו עד ששבה התוכנית והתחרשה. בינתיים חביבי התחתן והוליד שני ילדים. ערב אחד, לפני שנתיים, בין יחצוזה-השיניים לתרד

המיקרופון, הבעה גלויה של ניצחון שוטפת את פניהם. אולם אין די זמן כדי להתענג על הרגע הגדול. מייד עוברים לשאלה הבאה. למנצח הבא. בתוך כל אלה, ערבירב של גברים חבושי-מישקפיים ודרהייטוורדים, ונשים בכגדים שיצאו מהאופנה, מת' בלט אחד, שמואל חביבי, היודע כמעט את כל התשובות.

חביבי (49), עובד בתעשייה האווירית, תושב רמת-השרון, הוא מוותיקי המשתתפים בתוכנית. הפעם הראשונה היתה בגיל 17. חביבי אז נער תושב גבעתיים, השתתף בחידונים שערך שמואל רוזן בין תלמידי בתי-ספר

מיזהו אל-המילחמה של המכ-סיקאים?

מה היה שמה הקודם של קיריבטי? מה מקור הכינוי יענטה?

מי פצע את עצמו בגלל אתרוג?

מה היה שמה הקודם של מדינת בורקינה-פאסו?

מהו שמו העברי של ואדי חווארית?

מהי עיר-הבירה של מדינת נואוטו?

מה מקור המילה קנרדיטי?

שמואל חביבי יודע את כל התשרי בות. בכיתה של חביבי יש אנשים נוספים, היודעים לענות על כל מיני שאלות מתחכמות.

כיתה מוזרה יש לו, לשמואל חביבי.

חביבי (מימין) ושמואל רוזן (1963)
"אני יודע!"

לא לומדים שם. רק עונים על שאלות. בכל יום שלישי, בין השעות 11 בערב ל-1 כלילה, באולפן מס' 1 של קול-ישראל בתל-אביב, משודרת בשידור חי התוכנית קפד ראשו של שמואל רוזן.

12 משתתפים יושבים במעגל, תולים עיניים כלות בשמואל רוזן. הוא שואל. הם מצביעים, מותחים את האצבע חזק, לפעמים גם החזה מתרומם כלפי מעלה, כמו אצל ילדים נרגשים בכיתת-בית-ספר פעלתנית.

שמואל רוזן בוחר במהירות את המשיב. הוא או היא ניגשים למיקרופון, התלוי על מוט ארוך והמתנחנך במרכז האולפן. כנוף-שאלנטיות מופ' גנת הם מזלזלים את התשובה אל תוך

התשובות במיסגרת בעמוד 32.

שרוט

וקרוע

ב אותה שנה, 1954, היה השומר נפתח אולפני-הרדיו גבר קשוח במיוחד. הוא לא ראה את חביבי כניצן

רוזן (מימין), חביבי (הולך אל המיקרופון) ומשתתפי-החידון (יושבים)
"אני צנוע!"